

i cordial. Hi hagué «un altre» Seminari a Girona, que alguns vam viure i vam protagonitzar gràcies en bona part a en Modest, diferent d'aquell altre que gent com Josep Valls, Robert Roqué, Pere Madrenys i Pep Collelldemont descriuen com a gris i carcerari. Al Seminari s'interpretà la *Passió* de Bach dirigida per Mn. F. Geli i cantada per l'escolania i l'*Schola Cantorum* i vocalistes, tots seminaristes, acompanyada per l'Orquestra de Cambra de Girona. Publicàvem en català una petita revista de comunicació *-Xarxa-* amb el clergat gironí, editàrem en ciclostil *La Pell de Brau*, de l'Espriu, alguns començarem el curset de català per correspondència amb l'Òmnium cultural, avortat pel ministre Fraga... En Modest Prats, citant el P. Chardonnel, ens havia dit un bon dia de Sant Jordi: «La sola mesura del capellà és el poble. No es viu, no es respira sense el poble (...) Si jo no em caso amb ningú és per casar-me amb el poble: si no engendro tal o tal vivent és per ser pare del poble. Per això, frustrar en el capellà aquest compliment conjugal, prohibint-li de viure plenament el destí polític del poble, és mutilar-lo...». En Modest fou també un gran professor –de literatura i de teologia– i formador de capellans. Ell reivindicà sempre el fet de ser capellà i poder estar en una parròquia.

Rossend Darnés és sacerdot.

NOTITILIA JAVI

«Un cura de pueblo» a Santander

XAVIER FOLCH

Els meus records d'en Modest Prats estan lligats, sobretot, a Girona i a Medinyà. Fent memòria, apareixen també d'altres àmbits, com Barcelona, o el Canigó, o Castelló d'Empúries, o fins i tot Santander.

El viatge a Santander va ser curiós i molt interessant. Cada any, a la universitat d'estiu, s'hi feia –i em sembla que encara s'hi fa– un seminari organitzat pel Gremi d'Editors. L'any 1993 em va tocar a mi dirigir-lo. Vaig encarregar ponències sobre la lectura a gent diversa: Carmen Martín Gaité, Josep M. Castellet, Jorge Semprún, Modest Prats, Javier Pradera, Jordi Herralde, Joan Guitart, etc. Com solia passar, la intervenció d'en Modest va deixar el públic bocabadat. En Semprún, que l'escoltava, va preguntar a la Dolors Folch: «¿Quién es este?», com volent dir «com és que no el conec?». I la Dolors, amb un visible orgull, va contestar: «Un cura de pueblo». I, efectivament, en Modest, a més d'un gran mestre, un savi, un orador inigualable, era un capellà de poble, lligat al poble i al país. I recordo que, a Santander, vam tenir temps de visitar un dels principals monuments de la ciutat, «*los Campos de esport del Sardinero*», que en Modest volia conèixer de totes totes.

L'última vegada que em va telefonar, la tinc anotada. En Modest no trucava gaire, si no es tractava d'una qüestió important. «Només una cosa» –em va dir– «m'han diagnosticat el mateix que al Pasqual Maragall. M'agra-

En Modest, a més d'un gran mestre, un savi, un orador inigualable, era un capellà de poble, lligat al poble i al país

ARXIU XAVIER FOLCH

>> Modest Prats i Pasqual Maragall, el 2009.

daria parlar amb ell. M'ho pots aconseguir?». La trucada va ser el 27 d'octubre de 2009. Ja feia uns quants mesos que els amics de Girona s'havien adonat que en Modest no era el mateix d'abans. Però ara ja teníem un diagnòstic mèdic.

Vaig telefonar de seguida al Pasqual Maragall. Li vaig dir: «Te'n recordes, d'en Modest Prats?». La resposta: «Sí, el mossèn savi de Girona». Quan li vaig explicar el motiu de la trucada, em va comentar: «Pobre!».

En Modest va venir a Barcelona al cap de pocs dies, acompanyat pel Guillem Terribas. En Pasqual el va re-

Medinyà i Vilafreser: retalls de moltes veus

MARGARIDA FALGÀS

Vint-i-cinc anys de vida i de presència intensa a Medinyà d'en Modest han deixat moments, records i empremtes difícils de dibuixar en un traç, però provaré, a través de retalls d'instants, pintar un quadre del que fou mossèn Modest per a nosaltres. Ell va apropar l'església al poble. Volia que formés part del seu perfil. La va arreglar al seu estil, blanc, net, alliberat de superficialitats, minimalista i auster. L'església com a lloc de pregària sense interferències. El rector ens donava testimoni de constància i de fe en la litúrgia. D'hora, s'agrupava amb la seva mare -Enriqueta- i algunes veïnes per compartir les oracions matinals i, els caps de setmana, deia tres misses: dues, a Medinyà; i, el diumenge al migdia, a Vilafreser. Només quan anava de viatge amb els amics de la Universitat demanava a un mossèn amic que l'ajudés i fes companyia a l'Enriqueta, a qui professava un gran amor, singular. En fer-se gran, ell en va tenir cura de manera delicada i atenta, model per a totes les famílies que ens hi vam acostar. L'homília de l'enterrament de l'Enriqueta és l'evidència d'aquest acte d'amor filial.

Coneixíem també en Modest obert, cordial i conversador. En acabar les misses, els parroquians ens agrupàvem a la sortida i la fèiem petar una estona. Es muntava una rotllana on

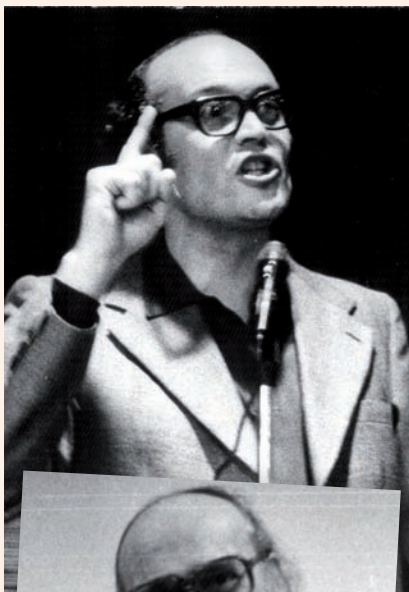
Sempre deia que per fer la comunió s'han de llegir en veu alta els textos, perquè qui els llegeix en veu alta els entén i aprèn a interpretar-los

es parlava de tot: del camp, del segar i batre, del temps i la collita; de la família, del petit que creix, del jove que es rebel·la, del que estudia, de l'avi que emmalalteix, dels aniversaris dels familiars (els recordava tots), de l'últim partit de futbol i del moment polític i social. Ell escoltava, comentava i, sobretot, reia, estrident i encomanadís, davant d'ocurrències i acudits, d'uns i d'altres.

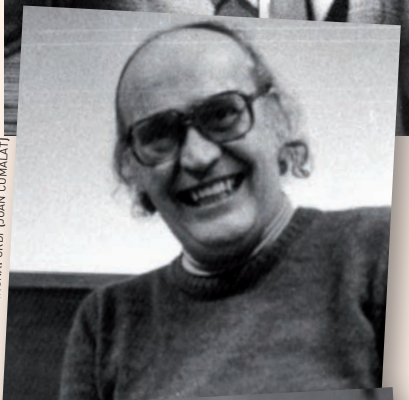
La rectoria va esdevenir un punt de trobada de joves, de no tan joves i de més grans. Pujar a la rectoria volia dir compartir estones de conversa, sota el local de voltes, impregnat de fum. Els temes fluïen i les reflexions amaraven l'ambient agradable, sincer, prudent i coherent. Parlàvem de situacions personals, quotidianes, de compromís social, dels entramats del poble i, sempre, de futbol. Tots trobaven arguments en la paraula de mossèn Modest, que mantenia el vincle amb creients i no creients, i mostrava el fet religiós de manera natural i vivencial. Així era com entenien la tasca pastoral.

Mossèn Modest i l'Enriqueta, la seva mare, ens mostraven un estil de vida que sorgia de la senzillesa i la naturalitat i s'obria a tots i a tothom, des de la generositat i l'austeritat, l'espon-taneïtat i l'alegria de compartir. Quantes partides i debats sorgiren al voltant de la taula de ping-pong que tenien a la rectoria! El joc, el berenar o un got de Fanta eren l'anècdota d'unes vivències úniques, especials, que ha compartit més de mig poble, que s'ha impregnat d'aquests valors des d'aquells gestos propers i quotidians.

Va voler que els joves fossin els ca-tequistes dels més petits. Els demanava que portessin la paraula de l'Evan-

AJUNTAMENT DE GIRONA. CDDI [DESCONEGUT]

AJUNTAMENT DE GIRONA. CDDI [JOAN COMALAT]

AJUNTAMENT DE GIRONA. CDDI [LUIS VILARDELL]

bre al seu despatx, el va tractar amb la seva habitual generositat, i van estar parlant durant més de dues hores. Li va recomanar que no deixés de llegir, que escoltés música, que parlés amb els amics, que mirés partits de futbol, és a dir, que mantingués viu el cervell. Van ser uns moments molt emocionants. Veient-los junts, aquell dia, em vaig adonar que en Modest era qui tenia la malaltia més avançada.

Xavier Folch és editor.